

Fugida

Un relat de: [Bartomeu Carles](#)

- Eh, psst, que dorms?
- Calla. Que no sents com ronca? Encara el despertaràs.
- A aquest? No el desperta ni un terratrèmol. Mira-te'l, que feliç s'està.
- Vinga! Relaxa't una mica i intenta adormir-te.
- Ja ho he provat i no puc. Això és insuportable!
- Au, va. No en facis un gra massa.
- Un gra massa? Tu creus que hem d'arribar a aquests extrems?
- Abaixa la veu, que dorm!
- I a mi què. Tan de bo patís insomni tota la nit. Com nosaltres.
- Ets un exagerat. Per uns ronxets...
- No home, no. No és això el que no em deixa dormir.
- I doncs?
- És...
- Què?
- Aquesta pudor de peus!
- Hahaha. Quina una! Com si no hi estiguessis acostumat.
- Em diràs que no és exagerada.
- Home, ara que ho dius, doncs sí, una mica forta ho és.
- Una mica?
- Bé, diguem que és considerablement forta.
- Que bé que parles quan vols dir menys del que realment penses.
- D'acord! Tens raó. És insuportable.
- Doncs hem de fer alguna cosa.
- Quina.
- Fotem el camp?
- ...
- O tots dos o ningú. Marxem?
- ...
- Sí o no?

- Home, així, de nit, amb premeditació i traïdoria...

- No es mereix res més. Així n'aprendrà.

- D'acord. Però que consti que ho has decidit tu.

- Fugim, doncs?

- Fugim!

L'endemà l'Enric va llevar-se al so estrident del despertador. Remugant, com cada dia, va encaminar-se a la cuina. Allí, encara mig endormiscat, assaborí, lentament, un esmorzar complet.

Fou llavors, just llavors. Havent pres la dutxa quotidiana i a mig vestir-se, assegut al llit, mirà al seu voltant i notà que en faltava alguna cosa.

- Però on caram són els mitjons? - es va preguntar, incrèdul.

Va despertar-se de cop.